

**Φασουλῆς καὶ Περικλέους,
ὁ καθένας νέτος δαίτης.**

Φ. — "Ὁ πνεύματος καὶ σώματος ὄδον κι' ἀδύμια !...
ὄλα τὰ κλείνει, Περικλή, μὴ λέξης σὰ τ' ἰ μ' ἰ α.β.
Δὶν ἔχω στόμα νὰ σοῦ πῶ καὶ γλώσσα νὰ μιλῶσω...
μὴ μ' ἐρωτᾷς γιὰ τίποτα... φτύσε με νὰ σὲ φτύσω...
τί νὰ σοῦ πῶ καὶ νὰ μοῦ πῆς ; ... τὰ ξέρω καὶ τὰ ξέρεις,
καὶ πάσις κι' ὑποφθαίς
σὰν πατριώτης ἄνθρωπος, σὰν τροβαδούρος φάλης,
καὶ τὸν Φαρσάλων ἡ φυγὴ σοῦ γίνηκ' Ἐριάλτης.
Π. — 'Ἐτὰ Φάρσαλα, 'στὰ Φάρσαλα, φωνάζουν, Φασουλή,
'στὰ Φάρσαλα, 'στὰ Φάρσαλα, ντουμιάς ἀντιλαλεῖ,
κι' ὅπου κι' ἂν πάω σήμερα κι' ὅπου κι' ἂν σταματήσω,
'στὰ Φάρσαλα, 'στὰ Φάρσαλα, μοῦ σκοῦζουν ἀπ' ὀπίσω.
'Ἐτὰ Φάρσαλα, 'στὰ Φάρσαλα, καὶ τρίχου σὰν φρονήρης,
'Ἐπιτελέραχι πηλαλὸν κατόπι μου ξιφθίς,
πετοῦν προσωπικότητες, πετοῦν ἀξίαι τόσαι,
καὶ φυγάτε νὰ φεύγωμα, πατεῖς με καὶ πατῶ σε.
Φυγὴν γυνικαίαν, Φασουλή, καὶ τροπαίουχον ψάλλει,
ἀλλὸν ἔ ἀνὰρν 'στὰ Φάρσαλα, καὶ μὲς ' σ' αὐτὰ, στρατέ,
κι' ὁ Καίσαρ κι' ὁ Πομπήιος ἐπάλαισαν τὸ πάλαι,
κι' ἐμεῖς ἐκαὶ θὰ δριφύομεν τὰς δάφνας νικηταί.

Φ. — Τοὺς εἶδα, τοὺς κηλάρισα...
Στρατάρχα κι' Ἀρχηγοὶ
παραιτήσαν τὴν Λαρίσσα
κι' ἐφευγαν σὰν λαγοί.

Τοὺς εἶδ' αὐτοὺς, ποῦ ξίρουν
τὰ Γαλλικὰ φαρεῖ,
'στὰ Φάρσαλα νὰ φέρουν
τὴν Νίκη τὴν χρυσή.

Τῶδα καὶ τὰ μ'καρίσα
τὰ μούτρα τὰ χρυσά,
ποῦ χάρισαν τὴν Λαρίσσα
εἰς τὸν Ἐτίμ Πασσά.

Κι' αὐτὸς μ' αὐτοὺς τὰ χάνει
καὶ τὸν σαυρὸ τὸν κάνει,
κι' ἔλαγε μὲ σελίτι :
«Χριστέ καὶ Μουχαμίτη,
φώτιστους νάβουν πίσω,
γίχτ' εἶναι καὶ ἴτροπὴ
σ' ἐμεῖ τὸν τσελεπὴ
μὰ πόλι νὰ πατήσω
χωρὶς νὰ πολεμήσω.»

Τὶ θρήνος καὶ τί κρότος
τῆς ματωμένης γῆς...
κι' ἐφευγε πρῶτος πρῶτος
ὁ γίγας τῆς φυγῆς.

Καὶ μὲς 'στὴν καταγίδια
καὶ τῆς φυγῆς τὸν σάλον
βλέπω τὴν ἀλουργία
πρῶτην πρὸ τῶν Φαρσάλων.

Κι' ἐψάλα τὸ μεγαλιὸν
ἀνδρικής φυγῆς κι' εὐστόχου...

'Ὁ λαμπρὸν Ἐπιτελείον
τοῦ κυρίου Διαδόχου.

Τρίχουν τρίχουν, Περικλίτο, γυναικόπατὰ 'στὸ δρόμο
πιθμαίν' ἀπὸ τὸν τρόμο, πρὸς τὸν τρόμο...
καὶ 'στὴ θλίψι καὶ 'στὸν πόνο τῶσου κόσμου καὶ στρατοῦ
ἔβλαπες Ἐπιτελείς
καὶ λακίδες τῆς Δύλλης
νὰ μαζεύουν τὰ σαχνάκια θαρηφόρου νικητοῦ.

Μὴν ἀκούτε μήτε κλάμμα, μήτε τόσο βογγητό,
μὴν κυττάτε σκορπισμένο τὸν λεβέντη τὸν στρατό,
γι' αὐτοὺς ποῦμαιναν 'στους δρόμους μὰ πεντάρα μὴ σὰς μὲλι,
ὁ ραγιάς ὁ σιχαμένος τίποτος εἶναι τίποτα θίλει.
Τοὺς ραγιάδες φασκαλώστε καὶ σ' αὐτοὺς δὲν πείρτε λόγους,
καὶ τὰ μάτζι σας γαριὰ μὴ χαθῆ κανίνας μπόγος.

Παρατήστε πυροβόλα,
πυρομαχικά καὶ τάμπαις...
πάρετε κάθε κατσαρόλα,
μὴν ξεχνάτε καὶ τῆς πάπιαις.

Τοῦ πολέμου τὰ στεφάνια
φασκαλώστε τώρα πιά...
σῶστε μόνο τὰ σαχνάκια,
σῶστε μόνο τὰ παπιά,
μὲς 'στὰ Φάρσαλα νὰ πάμε
κι' ἐκαὶ πέρα νὰ τὰ φάμε.

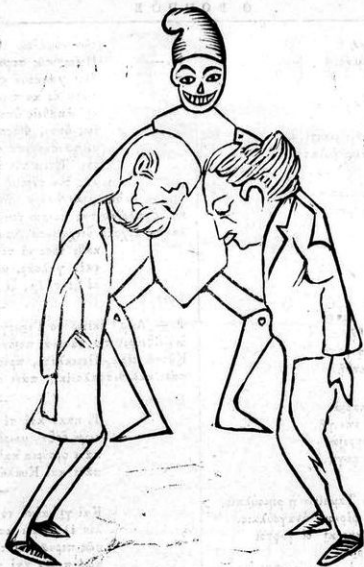
Εἰς τὰ Φάρσαλα, παιδιὰ μου,
νὰ σὰς ἔχω 'στὴν καρδιά μου,
γιὰ τῆς πάπιαις νὰ μιλῶμα
καὶ γιὰ γλέντια μας πολλὰ,
κι' ἀπ' ἐκαὶ νὰ περιγλωτῶμα
τὸν Ἐτίμ τὸν Τουρκαλά.

'Ἐτῆς Λαρίσης τὸ Παλάτι
τὴν παντιέρα του στηλόνη,
καὶ θαρρεῖ πῶς κάνει κἀτι
καὶ θαρρεῖ πῶς μὲς θυμόνει.

Κι' ἂν τὴν ἔσθης καὶ τί ;
κι' ὁ χορὸς κλά κραιταί...
ὄλα τέλλα τὰ πιτοῦμα,
τὰ παπιά δὲν παρατοῦμα,
κι' ἔλα, Τουρκαλά χαζέ,
νὰ σοῦ δώσωμα μείε.

Κι' ἄλλαις τρεῖς παντιέρας στήσε,
κι' ὅσο στρατηγὸς κι' ἂν εἶσαι,
πάντα μίνεις Τουρκαλάς
πρόστυχος καὶ μπουνταλάς.

Κι' ἂν ὀρμῶν ἐκ τῆς Λαρίσης
ἔως κάτω προχωρήσῃ,
δὲν θὰ πῆ γιὰ εἰ κανεῖς
ἱπνικὰ μεγάλα,
μὰ γιὰ μὲς τοῦ εὐγενεῖς
εἶναι νίκη κι' ἡ ρουγάλα.

Μέσα σιζήτορο κακό μεγάλο
πέρνω τὸν ἕνα κτυπῶ τὸν ἄλλο.

Φέρτε μουσική μεγάλη πᾶ-ντί-κάτρη κι' ἰδῶ νὰ παίξῃ,
βάλτε καὶ τῆς Νοσοκόμας νὰ καθίσουν 'στὸ τραπέζι,
τὸν 'Ἐτέμ περιφρονεῖτε καὶ γυρίστε του τὰ πόδα,
εἶναι Τουρκλάς ἰνφάμες,
κι' ἄς μᾶς 'δοῦν μίς 'στὴν 'Αθήνα νὰ χορεύουμε σὰν πρώτα
μὲ τὸν σαλονιῶν τῆς ντάμας.

'Ἄς ἀρχίσουν τῆς μαζούρκας καὶ τοῦ πᾶ-ντί-κάτρη στροφαί,
κι' ἴσως ἴσως τὸ Κουδέρνο μᾶς αὐξήσῃ τὸν λουφέ.
Ρίχτε κάτω σακκαράκας, ρίχτε κάτω μπαγονίταις,
καὶ γιὰ τούτη τὴν φυγάδα ποὺς τὸ ξέρει, βρεῖ παιδιὰ,
μὴ τὸν σβέρκο μᾶς φορτώσουν μὲ καταχρῶσας σπαλίταις
κι' ὅλοι σκύβουν ἔμπροστὰ μᾶς καὶ δὲν βγαίνουν τοιμουδιά.

Τῆς φυγάδας μᾶς ἡ δόξα νίαν πρόδοον σημαίνει...
ποὺς γνωρίζει ποῖα τύχη καὶ τί μέλλον περιμένει
τοὺς τρανοὺς Ἐπιτελεῖς
τῆς ἀφέντρας τῆς Αὐλῆς.
Ποὺς εἰδεύει πῶς 'στους ὁρμούς θὰ βροντοῦν τῆς σακκαράκας,
πῶς θὰ στήβουν κορδαμένοι τῆς μεγάλας των μουστάκας,
πῶς θὰ τρώνε τὰ καπόνια καὶ τῆς νίκης τοὺς καρπούς,
πῶς θὰ τρέχουν νὰ τσακάνουν τὴν ὄρα τῆς 'Αλεπούς.

Φάτε πῆτε, κι' ἄς μᾶς λείψουν τοῦ πολέμου τὰ σκελίτζια,
δὲν γινῆκαμε γιὰ μάχαις, δὲν γινῆκαμε γιὰ τίτομα.
Γιὰ τοὺς μάλας εἶναι μόνο τὰ γαλιόνα τὰ χρυσά
κι' ὅποιοι ντρέθηκα γυραίς καὶ γιὰ πόλιμο λυσοφ,

πέρα πέρα τὸ σπαθὶ του καταρόναχος ἄς βγάξῃ
καταρῖδες καὶ κορίους κι' ἀλογόμυγαις νὰ σφάζῃ.

Πόζα, λύγισμα τῆς μίσης, σούρτα φέρτα 'στὰ Παλατιὰ,
γέλομα, χάχανα, φιστικία, φαγοπότια καὶ ραχάτια,
σουαρίδες, καρναβάλι, μασκαράδες, Πιερότοι,
νὰ ζῶη χαριτωμένη, νὰ τιμῆ καὶ δόξα πρώτη,
κι' ἂν μᾶς λήγουν προπιτώς
πῶς σκοτώνεται στρατός,
εἶναι πλῆθος καὶ λεροῦσι καὶ στρατός μπουρξοαζί,
καὶ δὲν εἶναι δὲ κι' ἀνάγκη κάθε πρόστυχος νὰ ζῆ.

Κι' ἂν κοντὰ σας γενναϊόφρων μαχητῆς ψυχομαχῆ,
μὴ σας μέλη γιὰ τοὺς πόρους ὑπκόους ταπεινοῦ,
τὸ 'δικό μᾶς τὸ τομᾶρι νὰ μὴ πάθῃ μοναχά
κι' αἶμα σταλα νὰ μὴν τρέψῃ κανενὸς Παλατιανοῦ,
κι' οὔτε πρίπει νὰ γυρίσῃ λαθωμένοι καὶ σακάτης
ὁ κομψότατος ὁ κύκλος τῆς Αὐλῆς τῆς ντυλικάτης.

Τί τιμαῖς καὶ κολοκίθια καὶ μαρούλια μὲ τὸ ζῦδι;
εἰστε πῆτε κι' ἰτοιμάστε τὰ μπαούλα γιὰ ταξεῖδι.
Τέλειωσε καὶ τούτ' ἡ ἑστία τοῦ πολέμου τούτ' ἄ φι,
καὶ τραβᾶτε 'στὴν 'Αθήνα γιὰ γαλιόν καὶ λουφέ.
Ρεζιλέψαμα μὲ σπέρσα καὶ φυγάλας τὴν Τουρκιά,
καὶ γιὰ τοῦτο σταλείτε μᾶς ἀγκινάρας καὶ κουκιά,
καὶ 'στους βόγγους, καὶ 'στους θρήνους,
μὲ προπόσεις μᾶς θέμας,

νὰ τὰ τρώμα δι' ἑκείνους,
πού σκοτώνονται γιὰ μᾶς.

Στείλιτέ μας τακτικά
φρούτα καὶ λαχανικά,
καὶ καθόλου μὴ θαρρήτε πῶς μᾶς πάει ριπιτί...
στείλετε καὶ λίγο νέρτι γιὰ φουγάλα δυνατῆ.

Κι' ἔγραψαν ἀπὸ 'καὶ πέρα
τὸ παιδί πρὸς τὸν πατέρα :
« Μὴν σὴρ πικπα,
ζέ νι σὶ πᾶ
κὲ φέρ Ιοι...
τί λὲς καὶ σὺ ;

Π. — Κλαίω, καυμίνε, σὴν κυτῶ
πῶς τόσο μένος θὰ χαθῆ,
πῶς τὸν λεβέντη τὸν στρατὸ
τὸν πρόσταξαν νὰ νικηθῆ.

Κλάψε καὶ σὺ παλληκαριᾶ,
πού βάφει μ' αἷματα τὴν γῆ,
κι' ἰδύγγησε βαριὰ βαριὰ
γιὰ τῶν μεγάλων τὴν φυγή.

Φ. — Τῶν κομμάτων ἡ σάπιλα, τῶν Ταξιῶν ἡ ρεμούλαις,
τῶν ρητόρων ἡ παρλάταις, πού μου φέρουν ἀναγούλαις,
ἡ πληθὺς ἀξιωματῶν, πού τὰ πῆρανε κι' οἱ γύφτοι
κι' ὄλ' ἡ νέα κλεφτουρά, τὸσαις
τοῖσαις τοῖμαισι καὶ μετάνομαις καθενὸς τσανακογλύρτη
'στῆς Ἀλλῆς τὰ μαγειριᾶ,
τὸ συρμὸ τὸ πατιρντι, τὰ ζουρ φίζ,
τὰ κέρπ μιντι, μὲλ ντ' ἀνράν καὶ κοστουμῆ,
πού ἔστρίλλανεν κι' ἐμῆ, τῶσα
χάδια, τῶσα γέλοια σ' εὐνοῦμενα κοπίλια,

συμμαρῖα ντισταγκίδων, πού μᾶς κάνουν τὸν βαρὺ,
τὰ κυχλίματα κι' οἱ τρόποι Γαλλικῆς φακλαναρι,
τῆς κυρίας Φασουλῖνας ἑνας κι' ἄλλος σουαρις,
τὰ παρᾶσμα δεμίνα ὅτῶν γαϊδάρων τῆς οὐραῖς,
νὰ τὰ πέρνεσ σὺ κι' ἐγὼ,
πού πολλὰ φιλολογῶ, στρατηγοὶ λιμοκοντόροι,
μὲ φτεζαϊδὶ καὶ κοροῖ, πού μ'προστὰ ὅτὸ μισοφόροι
κάνουν τ ο ὄ ρ καὶ μ π α λ α ν σ ε ἰ,
νίσι Σουβαρῖται γαίνουσι, γίροσι Σιᾶτοροι καὶ Φαῦνοι,
πῶς κι' ὄνειρο κρυφὸ κάθε μάντρας καὶ σπητῶ
πῶς νὰ γίνουσι κ ὀ μ ἰ λ φ ὀ
κι' ἄνθρωποι τοῦ Παλατιῶ,

γυναικῶν χειραφετήσεσι, πού σασιτῆις καὶ κρατεις
τὸ μυαλό σου μὴ σοῦ φύγῃ, τῶσαις
γλώσσασι περιγιάστρασι τῆς πατρίδας ἀρετῆς,
πού ὅτῆν δόξαν μᾶς ὠδήγει, τῶρα
δὲ γελᾷ καὶ τῆς καὶ καθίνεσι ψυμοῖσῆτες,
καὶ τὴν πέρνει ὅτὸ μᾶς ὅσῃν νισόπλους
μπαλαῖ, δια τοῦτα κι' ἄλλα κι' ἄλλα
σπουδαίωτοις πολλῆς ἔξισκασαν
εἰς τὴν φουγάλα

Π. — τὸν νταπόων τῆς Ἀλλῆς.

Πῶς νὸς στρατηγικῆς...
ὄλοι χάσκου κι' ἄπορου, τῶρα
δὲ κανονικῶς κι' ἀπαθιῆς ὑποχωροῦν,
ἕως ὅτου, Φασουλῆ, μὲ
τὰ σκίρτσα τῶν ἐκείνῃ τὸν
'Ἐτέμ τὸν προσφιλῆ μᾶς
τὸν φέρου ὅτῆν Ἀθήνα,
γιὰ νὰ λάβῃς μὴν ἡμέρα τὴν τιμὴν
νὰ τὸν γνωρίσῃς, καὶ ἑξαπλῶνοντας
κοντὰ τοὺς Ρωμῶνους νὰ μακαρίσῃς,
καὶ τ' ἀρχαῖα δειγνῶντάς
του καὶ τῆς πέτρας τῆς πολλῆς;
κάθε τόσο νὰ τοῦ λὲς :
« κὲλ γυλοᾶρ, μὴν σὴρ
'Ἐτέμ ἰ
κὲ ζι τ' ἔμ, ζι τ' ἔμ, ζι τ' ἔμ. »

Φ. — Ἄμμ' ἐκείνὸ τὸ Γεωργακῆ,
τὸ θαλασσιῶν δελφίνι;
δὲν εἰζέιρε πᾶ κανίνας ποῖον
νὰ πᾶνον, ποῖον ν' ἀφίνη.
Κύττα πέρα, Περικλίτο, πρὸς
τὰ βᾶθη τοῦρανοῦ...
πάει καὶ Θεσσαλονίκη,
πάει καὶ Καρα-Μπουρνού.

Τι κακὸ καὶ τί χαλάστρα!...
μαρὶ δόξα, μαρὶ τύχη!...
πάνε φρούρα καὶ κάστρα,
πάνε καὶ Κυκλάπων ταίχη.

Καὶ γι' αὐτὸ τὸ παλληκαρι
λὲν ἐλευθέρου καὶ δούλου
πῶς περνε καὶ τὸν Κανέρη,
πῶς περνε καὶ τὸν Μισούλη.

Φεγγοβόλησαν πυροὶ
τῶν πολέμων πέρα πέρα,
κι' ἀπ' τῆς Σκιᾶθου τὸ νησι
βομβαρδίζουσι νύκτα ἡμέρα.

Περικλίτο κακομοίρη,
μὴ γελᾷς, τάστεια πάψε,
καὶ σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι
σάσκου φόρεσι καὶ κλάψε.

Ὁ γέρο-Λῆρ γκρεμιστήσις, γερρὰ ψευτοφυλλάδα,
πού σὴν τὸν βλεπῆς σουρχαται σὴν ὄρνο
νὰ τοῦ κρώξῃς, καὶ τῶρα
πλῆον, Περικλῆ, τὴν ὄλιον τὴν Ἑλλάδα
ὅτὸ τελευταῖον σύνορον τὴν ἕρεσι
τῆς δόξης.

Ἡ Καρκαλοῦ γκρεμιστήσις, καὶ τὸν
ἐξηθὲ τὸν Ράλλη τὸν ἔδκλαν ἀπ' τῆ
φωτιᾶ τὰ κάστανα νὰ βγάλῃ,
ὁ Παπαρδῖλας ἔπεισε, φλογερωτῆτης
κρᾶσις, ὅπου θερῖα μᾶς ἔκαμε
γιὰ πόλιμον ἀνήμερα, κι' ὁ
Ράλλη τῶρα βεβαίως πῶς ἡ
σπουδαία δράσις θ' ἀρχίσῃ
τὴν Παρασκευῆ, κι' εἶναι
Σάββατο σήμερα.

Π. — Ζήτω καὶ τὸ κεινούργο
μᾶς καὶ τὸ καλὸ Κουβέρνο,
καὶ χίνο μαῦρα δακρυᾶ,
καὶ μήτε κᾶν σὶ ὄρνο.

Μεγάλο σχέδιο στρατηγικὸ κι' ἀπὸ τὰ Φάρσαλα ὅτὸ Δομοκὸ.

Ὁ Πασοῦς τραβῆ τὴν πόλιν τῶν Φαρσῶλων
νὰ προσβάλῃ, καὶ Στρατόκεδο δὲν
ἔβρισκε ἰ κ' ἔδῳ πγαίονεν κι' ἄλλοι.
Σιωπῆ βαθεῖα καὶ νύκτα. καὶ
νέτρα... μήτε βρόντοι, μήτε κτύποι,
κι' ἔσκαζε τὸ καύκαλό του γὰρ;
νὰ νωθῶσῃ τὸ τερεπτι, μὴ
σὴν μπουῖρες πού νὰ νωθῶσῃ
μὲ τὸ σχέδιον αὐτὸ πῶς
τὸν γέλασαν καὶ κᾶλι καὶ τὸ
καίονεν τὸν κρυφῶ.